

„En wat voor nieuws?” vroeg Mac-Arthur. De hoofden wendden zich allen naar van Meurs, die zoo pas was teruggekeerd en de laatste berichten uit Samarinda meebracht.

„Nou, wat zou er voor nieuws zijn,” zei de Amsterdammer, narrig van een vier en twintig-uur-lange reis op het kleine motorbootje, overvol van barang *) en contractanten, „ze willen het nieuws van hier hebben, hè!” Een triestheid sloeg zijn stem neer en moedeloos keek hij op in het helwitte licht van de suizende gasolinelamp. Hij werkte al zes jaar in de olie en wachtte op betere tijden om naar Holland te kunnen gaan. Als een neerdrukkende last woog op zijn leven de zorg om zijn dochtertje, het schriële kind van zijn dobbelende Javaansche. In de veiligheid van een Amsterdamsche volksbuurt wilde hij haar brengen, dit nietig, onooglijk kind, waarvan hij, met een zonderling-jaloersche liefde, den vroeg-rijpen groei bewaakte. Niemand die, met zoo gulzig ongeduld, den onwilligen bodem zou willen dwingen als hij.

De krachtige hand van Mac-Arthur kwam hartelijk op zijn schouder neer. „Cheer up, old boy.”

„Nou, wat er voor nieuws was . . . afijn, niks bijzonders. Wel heb ik gehoord dat er gauw hooge druk komt van Batavia, de directie vindt zeker dat ze zelf maar eens naar olie moeten komen ruiken. O, heb ik jullie al verteld dat de vrouw van Boorsma terug gaat naar Holland?”

„Arme kerel!” zei Verhallen, „en ze is nog geen zes maanden hier, ik ontmoette hem nog toen hij op weg was naar Priok om haar te halen.”

„Dan mot ie maar niet zoo stom zijn om haar uit te laten komen,” vond van Meurs, „’t is een lolletje voor zoo’n vrouw, ik geloof dat het daar nog stiller is dan hier, je ziet er op uren afstand geen God of goed mensch.”

Schriecke, de dikke, Deutsche reus, nam even zinnend zijn paitglas tusschen zijn lippen en toen hij het weer op de tafel terug zette, zei hij langzaam: „Onzin, Europeesche vrouwen in de rimboe, niets als gedonder, gedonder.”

„Yes,” beaamde Mac-Arthur en zijn linker mondhoek kneep den pijpensteel wat lager, „that’s all right,” er klonk een innige overtuiging in zijn stem, plechtig als een geloofsbelijdenis.

„Natuurlijk,” greep gretig de Amsterdammer den algemeenen bijval, „’t is hier met recht: wie zijn vrouw lief heeft laat haar thuis. Nee, dan zeg ik maar, leve de meisjes hier!”

„Djongos!” riep Bart, want het eerste kruikje was al leeggedronken.

„Nou motten jullie hooren wat een wijf dat was. Voordat ze wegging moest ze eerst de administrateur nog spreken, daar was ze niet af te brengen en op het kantoor heb ze staan janken en schelden, of dat een behandeling was als je heelemaal uit Holland kwam! Of ze zich niet schaamden om iemand in een huis van blaren te laten wonen en dat nog wel met

*) Goederen.